

עפ"ג 30258/04/14 - ולנטין אילייב, דניס נצקי, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

22 מאי 2014

עפ"ג 30258-04-14 אילייב(עציר) נ' מדינת ישראל
ע"פ 13639-04-14 דניס(עציר) נ' מדינת ישראל
בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים
בטינה טאובר
המערערים

1. ולנטין אילייב, ת"ז 324679646
2. דניס נצקי, ת"ז 320801467

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

פסק דין

השופט א' אליקים:

מבוא והשאלות שבמחלוקת

1. בפנינו שני ערעורים, שהדיון בהם אוחד, ערעורים על פסק דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופט זיאד סלאח) שניתן במסגרת ת"פ 136376-08-13, (להלן-בית משפט קמא).

עפ"ג 30258-04-14 הוא ערעורו של ולנטין אילייב (להלן-אילייב) וע"פ 13639-04-14 הוא ערעורו של נצקי דניס (להלן-דניס).

שני המערערים הודו בעבירות שיוחסו להם בפני בית משפט קמא, עבירות של קשירת קשר לפשע- עבירה לפי סעיף 499(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן-החוק), התפרצות לבנין-עבירה לפי סעיף 407(ב) +סעיף 29 לחוק, וגניבה בידי עובד-עבירה לפי סעיף 391+סעיף 29 לחוק.

2. המחלוקת העובדתית היחידה שעמדה להכרעה בפני בית משפט קמא היתה שאלת שווי הרכוש שנגנב. בכתב האישום נטען כי המערערים גנבו מתכות בשווי של 404,000 ש"ח, המערערים הודו בגניבה של רכוש בשווי של מעל 1,000 ש"ח (אחד מיסודות העבירה של גניבה בידי עובד), בית משפט קמא לאחר שמיעת עדותו של יצחק אילוז, מנהל המחסן של המעביד, קבע:

"שווי הרכוש שנגנב אינו ידוע, הוא בכל מקרה מעל 1,000 ₪ וניתן להעריכו בשווי מינימאלי של עשרות אלפי שקלים" (עמוד 19 לפרוטוקול שורה 19).

עמוד 1

3. בהסתמך על קביעה זו ועל נסיבות נוספות ולאחר שמיעת טענות הצדדים, נדון אייליב למאסר בפועל של 14 חודשים ביחד עם מאסר על תנאי ודניס נדון למאסר בפועל של 20 חודשים ביחד עם מאסר על תנאי. בית משפט קמא נימק את האבחנה בין הנאשמים בעובדה כי דניס היה עובד המפעל בו בוצעה הגניבה (בעוד שאילייב הורשע בעבירת גניבה בידי עובד מכוח דיני השותפות) וכי לדניס הרשעה קודמת בעניני רכוש. אייליב שהיה עצור במהלך המשפט, התחיל בריצוי מאסרו, עונש המאסר בפועל של דניס עוכב עד להכרעה בערעור.

המערערים ערערו על קביעת בית משפט קמא כי נגנבו עשרות אלפי שקלים ועל חומרת העונש.

4. עוד יצוין כי בפתח הדיון בערעור בעקבות פנייתנו לבאת כח המשיבה, הוסכם כי שווי הרכוש שנגנב לא הוכח ומכאן שעלינו לבחון שתי שאלות עיקריות:

-האם לאור הסכמת הצדדים כי לא הוכח שווי הרכוש שנגנב יש להקל בעונשם של המערערים.

-האם כטענת דניס, לא היה מקום לאבחן בין שני הנאשמים.

תמצית טענות הצדדים

5. בא כוחו של אייליב טען כי טעותו של בית משפט קמא באשר לשווי הרכוש שנגנב, הביאה לטעות בקביעת מתחם העונש ההולם, מתחם של 12 עד 36 חודשי מאסר. בתמיכה לטענותיו הפנה לפסקי דין שונים, בהם נקבע מתחם ענישה לעבירות התפרצות של 6 חודשי עבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר וענישה של 50 ימי מאסר בעבודות שירות או 6 חודשי מאסר בעבירה של גניבה בידי עובד. בנוסף ביקש להתחשב בעובדה כי אייליב היה עצור במהלך המשפט משום שלא יכול היה להציע חלופת מעצר והוא מרצה ברצף את מאסרו מיום 15.8.2013.

6. בא כוחו של דניס, טען כי בית משפט קמא לא פעל ברוח תיקון 113 לחוק, קבע מתחם ענישה קצוני בהסתמך על שווי רכוש של עשרות אלפי שקלים שלא הוכח. לתמיכה בטענותיו הפנה לטבלה שהוצגה בהודעת הערעור ובה 8 פסקי דין בהם ברוב המקרים הוטלו עונשים של עבודות שירות, המינעד הוא ממאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל. לטענתו בית משפט קמא לא זקף לזכות המערערים את הודאתם וגם לא את התקופה של חצי שנה בה שהה דניס במעצר בית ובמקרה זה בשל נסיבותיו האישיות היה מקום לתת עדיפות לאפשרות השיקום ולבקש הכנת תסקיר בענינו של דניס שהיא למעשה האפשרות העדיפה לפי החוק, בנוסף לדעתו לא היה מקום לאבחן בין המערערים.

7. ב"כ המשיבה טענה כי יש לדחות הערעורים, מאחר שמתחם הענישה והעונש שהוטל הם סבירים בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות בהן הודו המערערים. בהסתמך על פסקי דין שהוצגו בפני בית משפט קמא, טענה כי אין הצדקה להתערב בעונש שהוטל וגם לא להתערב בקביעה לפיה אין לבקש תסקיר בענינו של דניס או כי נפלה שגגה באבחנה שנעשתה בין המערערים.

העובדות בהן הודו המערערים ואשר אינן במחלוקת

8. דניס היה עובד מפעל ישקר בע"מ, אילייב היה בעבר עובד המפעל. המערערים קשרו קשר לפרוץ למפעל ולגנוב חלקי מתכות יקרות לצורך מכירתם. ביום 10.8.2013 טפסו המערערים מעל גדר המקיפה את המפעל, פרצו למחסן פנימי וגנבו מתוכו מתכות יקרות בשווי לא ידוע, אך הוא עומד מעל 1,000 ש"ח. בהמשך מכרו את המתכות לסוחר מתכות.

דין

אקדים ואזכיר כי ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את עונשו של נאשם אלא בוחנת את סבירות העונש שגזרה הערכאה הדיונית. ההתערבות בעונש תעשה מקום בו מצאה ערכאת הערעור כי נפלה בגזר הדין טעות מהותית או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה או רמת הענישה המקובלת במקרים דומים (ראו ע"פ 7430/13 וע"פ 8003/13 **טוחסנוב נגד מדינת ישראל** 3.3.2014).

בהתחשב בעובדות שאינן במחלוקת, בשלושת העבירות בהן הורשעו המערערים ובנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כפי שנטענו ע"י המערערים, איני סבור כי נפלה בגזר הדין טעות או כי העונש שנגזר חורג מרמת הענישה הראויה והמקובלת.

9. אפנה בענין זה לפסק דינו של כב' השופט נעם סולברג מיום 12.5.2014, באותו מקרה הורשע המערער בעבירות של גניבה בידי עובד והלבנת הון, גניבה של מתכות ממפעל ישקר. המערער באותו מקרה נדון לעונש של 21 חודשי מאסר בפועל, בית המשפט העליון אשר דחה את הערעור וקבע:

"העונש של 21 חודשי המאסר שהוטל על המערער, עודנו נמוך מהעונש על גניבה "סתם", עבירה שעליה נוספה כזכור גם עבירת הלבנת הון. דיינו בגניבה "סתם" ובהלבנת הון, כדי להצדיק את העונש. קל וחומר, כשמדובר כאמור בגניבה בידי עובד" ע"פ 257/14 **אוחנה נגד מדינת ישראל** (12.5.2014).

אמנם באותו מקרה הוכח שווי הרכוש הנגנב, אך איני סבור כי בית משפט קמא חרג ממתחם הסבירות בהטילו עונשים של 14 ו-20 חודשי מאסר בפועל על עובד (ושותפו) כמו במקרה שבפנינו שהודו בקשירת קשר לפרוץ למפעל ולגנוב חלקי מתכות יקרות לצורך מכירתם, ובפועל הם פרצו למפעל וגנבו על פי הודאתם מתכות יקרות, גם אם לא הוכח שווי הרכוש בפועל. ובצדק הפנה בית משפט קמא לחומרה בה רואה המחוקק את העבירות של גניבה בידי עובד או ביצוע גניבה לאחר התפרצות לבנין, עבירות שלכל אחת מהן נקבע עונש מקסימאלי של 7 שנים.

10. בהתחשב בחומרת המעשים, בעובדה כי דניס היה עובד המפעל וכי הורשע בעבר בעבירה של חטיפת ארנקים, גזר דין מיום 23.2.2010, אני סבור כי גם לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא שלא להפנות את דניס (יליד 30.11.1980, כבן 34) לשירות המבחן וגם לא נפל פגם באבחנה שנעשתה בין המערערים בשל הנסיבות השונות הנ"ל, ואפנה בענין זה לפסק דינו של כבוד השופט ניל הנדל:

"אחידות אין פירושה זהות. העובדה כי מדובר בפרשה אחת מחייבת קנה מידה אחיד לבחינת ענישת המשתתפים השונים, אולם אין לגזור מכך כי על השורה התחתונה להיות זהה. על התוצאה לשקף את נסיבותיו הייחודיות של כל משתתף ואת חלקו ומשקלו בפרשה" ע"פ 6490/12 **אבורמד נגד מדינת ישראל** (15.11.2012).

סיכום

לאור האמור לעיל אמליץ לחברי לדחות את שני הערעורים.

א. אליקים, שופט

השופט רון שפירא [אב"ד]:

אני מסכים עם האמור בפסק דינו של חברי, השופט א' אליקים.

אוסף, בהתייחס לטבלאות הפסיקה המציגות גזרי הדין, כפי שהוצגו לעיונו, את הדברים שאמר בית המשפט העליון בע"פ 1182/14 **פלונת נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.5.14), סעיף 16 לפסק הדין:

"ראשית, מתחם הענישה ההולם איננו זהה לטווח הענישה הנהוג. מדובר, כפי שהבירה השופטת ארבל ב-ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (5.6.2013), ב"יצורים" שונים זה מזה. מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, שמדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה הוא רק אחד מהם. זיהוי מתחם העונש ההולם עם טווח הענישה המקובל הוא שגוי, גם מאחר שהוא יאפשר הכנסתם של שיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה לתוך השלב הראשון של קביעת מתחם העונש, שהרי רף הענישה הקיים בפסיקה שלפני תיקון 113 לחוק העונשין משקף את המשטר העונשי שלפני התיקון, משטר שלא הבחין בין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה לאלה שאינן קשורות לביצועה. שנית, פסק דין בודד איננו קובע אפילו נתון עובדתי של טווח ענישה נהוג. אמנם, כאשר לא ניתן ללמוד על הרף הנהוג כבעניינו, ניתן להסתייע בעת גזירת העונש בטווח שנקבע בעבירות דומות. עם זאת, כאמור, הטווח הנהוג הוא רק אחד מהשיקולים שיש להביא בחשבון".

בהביאנו בחשבון את הערך שנפגע מביצוע העבירה לא ניתן לומר כי מתחם העונש ההולם שנקבע חורג לחומרא מהראוי, ובוודאי לא במידה המצדיקה את התערבותו.

אשר על כן מצטרף אני לתוצאה אליה הגיע חברי, כי דין שני הערעורים להידחות.

ר. שפירא, ס. נשיא
[אב"ד]

השופטת ב' טאובר:

אני מסכימה לאמור בפסק דינו של חברי, השופט א. אליקים, וכן להערתו של האב"ד.

ב. טאובר, שופטת

בסיכומי של דבר הוחלט לדחות את הערעורים. המערער בע"פ 13639-04-14, דניס נצקי, יתייבב לריצוי מאסרו בבית סוהר ימ"ר קישון ביום 1.6.2014 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. עליו לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

**ניתן היום, כ"ב אייר
תשע"ד, 22 מאי 2014,
במעמד הצדדים ובאי
כוחם.
ר. שפירא, ס. נשיא
[אב"ד]**

ב. טאובר, שופטת

א. אליקים, שופט